

TALK OF THE CITY

Από τον Γιώργο Χατζηβασίλη

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΤΑΚΗΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ο Ομπάμα στην Καισαριανή

Είναι θέμα ανθρωπιάς. Και για εμάς ο άνθρωπος είναι πάνω από τους αριθμούς και την πολιτική. Πώς συμπεριφέρεσαι σε κάποιον ο οποίος μόλις έχει δεχτεί μεγάλο χτύπημα, χώρισε ή το κόμμα του έχασε τις εκλογές; Δεν του δίνεις και ένα ακόμη χτύπημα για να τον ρίξεις κάτω. Αντιθέτως, κάνεις ό,τι μπορείς για να τον προστατεύσεις. Ειδικά αν είναι φιλοξενούμενός σου. Γι' αυτό, λοιπόν, φρονώ ότι το καλύτερο είναι να μη μάθει ο πρόεδρος Ομπάμα για την απαγόρευση εισόδου στην επικράτεια του Δήμου Καισαριανής. Αρκετές σκοτούρες έχει ο άνθρωπος, να μας βοηθή-

σει θέλει, ε, δεν χρειάζεται να μάθει πως το δημοτικό συμβούλιο του ιστορικού αυτού δήμου τον θεωρεί κατά πλειοψηφία ανεπιθύμητο. Και παρακαλώ τους αρμοδίους να μην προσπαθήσουν να τον παρηγορήσουν λέγοντάς του ότι η απόφαση δεν ελήφθη ομοφώνως και, ως εκ τούτου, υπάρχει πάντα η ελπίδα ανατροπής της απόφασης, αρκεί κι αυτός να πράξει τα δέοντα. Επειδή όπως όλοι οι αρχηγοί κρατών είναι βέβαιο ότι και ο πρόεδρος Ομπάμα, μόλις πατήσει το πόδι του στη χώρα μας, θα ζητήσει να επισκεφθεί την Καισαριανή, προτείνω ορισμένες λύσεις για να τον απο-

τρέψουμε. Το ευκολότερο είναι να του πούμε πως την ημέρα εκείνη ο καιρός στην Καισαριανή θα είναι χάλια, θα βρέχει συνέχεια, ενδέχεται να ρίξει και χαλάζι, υπάρχουν δε υποψίες ότι ο τυφώνας που σαρώνει τις ανατολικές πολιτείες των Αθηνών θα ενσκήψει και στην αγαπημένη του πόλη. Αν παρά ταύτα επιμένει, και με το δίκιο του, αφού είναι αδιανόητο να έρθεις στην Ελλάδα χωρίς να επισκεφθείς την Καισαριανή, ας τον πάμε στο Γαλάτσι λέγοντάς του πως είναι η Καισαριανή. Είμαι βέβαιος πως με την κατάλληλη σκηνοθεσία δεν πρόκειται να καταλάβει τίποτε. Όσο κι αν οι

πρόεδροι των ΗΠΑ είναι υποχρεωμένοι, για λόγους γεωστρατηγικούς, να παίζουν στα δάχτυλα τις συνοικίες των Αθηνών, πάντα μπορούμε να τον ξεγελάσουμε. Θα βοηθήσει και το τζετ λαγκ.

Επειδή ο ναρκισσισμός μας μάς έχει πείσει πως η υπαρξιακή κρίση της ελληνικής ψυχής είναι κρίση ταυτότητας, κάτι τέτοια επιβεβαιώνουν πως η πραγματική μας κρίση, η εις βάθος, είναι κρίση μεγεθών. Οφείλεται στην αδυναμία μας να μετρήσουμε τα μεγέθη, τα δικά μας και του κόσμου. Εξ ου και το χαριτωμένο γελοίο που παράγουμε γενναίοδωρα.

ΑΥΓΗ Κατσάκος Πέτρος

Κοίτα ποιος μιλάει

Αναρωτήθηκε ο Κυριάκος Μητσοτάκης για το αν "η διευθύντρια του κυρίου Κατρούγκαλου θα μπορέσει να λύσει τα προβλήματα στην αγορά εργασίας" υπονοώντας κάτι όχι και τόσο ευδιάκριτο όσον αφορά τις ικανότητες και τις δυνατότητες της Έφης Αχτσιόγλου να ανταποκριθεί στα ομολογουμένως δύσκολα καθήκοντά της.

Ήταν το νεαρό της ηλικίας της υπουργού Εργασίας που έσπειρε το ζιζάνιο της αμφιβολίας στο μυαλό του αρχηγού της Ν.Δ.; Ήταν η έλλειψη ενσήμων και προϋπηρεσίας της Έφης Αχτσιόγλου που προκάλεσαν την απογοήτευση του Κυριάκου Μητσοτάκη για την αγορά εργασίας του τόπου; Ή μήπως προχώρησε σε δίκη προθέσεων λόγω της θητείας της στο υπουργείο υπό τον Γιώργο Κατρούγκαλο και έσπευσε να προκαταλάβει τα αρνητικά αποτελέσματα της πολιτικής που θα παραγάγει στο υπουργείο Εργασίας; Κάτι από όλα αυτά ή ίσως και όλα αυτά μαζί ήταν που οδήγησαν τον αρχηγό της αξιωματικής αντιπολίτευσης να καταδικάσει εκ προοιμίου τη νέα υπουργό Εργασίας σε αποτυχία.

Όσα εμμέσως πλην σαφώς ο Κυριάκος Μητσοτάκης καταλόγισε στην Έφη Αχτσιόγλου θα μπορούσε κανείς να τα συζητήσει και να διαφωνήσει επ' αυτών με οποιονδήποτε άλλο πολιτικό εκτός του ιδίου. Γιατί ο πρόεδρος της Ν.Δ. είναι ο τελευταίος που δικαιούται να ομιλεί για ηλικιακά κριτήρια και να αμφισβητεί βαριά βιογραφικά. Ας θυμηθεί τη χρονολογία της δικής του εισόδου στην πολιτική, ας αναλογιστεί την δική του αυτάρεσκη επίδειξη τίτλων σπουδών και ας τραβήξει το αυτί των λογογράφων του γιατί τελικά τον εκθέτουν, καθώς η νέα υπουργός Εργασίας θα μπορούσε να αποτελέσει παράδειγμα "αριστείας" για το πολιτικό σκεπτικό του Κυριάκου Μητσοτάκη.

Όσον αφορά τα ένσημα που ο ίδιος πρόλαβε και κόλλησε, ας σταματήσει επιτέλους ο αρχηγός της Ν.Δ. να επικαλείται το βιο-

γραφικό του με το περίφημο πέρασμα από την αγορά εργασίας, μιας και οι γνωρίζοντες ξέρουν πως η θητεία του στο τραπεζικό ίδρυμα για το οποίο τόσο επαίρεται ήταν αντίστοιχη της στρατιωτικής του θητείας επί κυβερνήσεων του πατρός του. Τα ένσημα του προέδρου της Νέας Δημοκρατίας, που τόσο λείπουν από τους πολιτικούς του αντιπάλους, προέρχονται από τον διορισμό του σε θέση του ευρύτερου δημόσιου τομέα, όταν ανέλαβε το 2000 τη θέση του διευθύνοντος συμβούλου στην εταιρεία Εθνική Επιχειρηματική Συμμετοχών του Ομίλου της Εθνικής Τράπεζας. Εκεί έμεινε έως το 2003, όταν αποφάσισε ότι εργάστηκε αρκετά στη ζωή του ώστε να διεκδικήσει την ψήφο του ελληνικού λαού παρά το νεαρό της ηλικίας του.

Αν η νέα υπουργός Εργασίας αποτύχει, δεν θα φταίει ούτε η ηλικία της ούτε φυσικά το ότι δεν τη διόρισε κάποιος συγγενής της σε μια επιχείρηση για τα μάτια του κόσμου. Όσο για το κατά Μητσοτάκη μειονέκτημα της συνεργασίας της Έφης Αχτσιόγλου με τον Γ. Κατρούγκαλο, απάντηση δεν υπάρχει, εκτός και αν ο αρχηγός της Ν.Δ. θέλει να αποκωδικοποιήσει δημοσίως το σκεπτικό του χωρίς υπονοούμενα.

Επιστρέφοντας, τέλος, στο ερώτημα του κ. Μητσοτάκη για το αν "πιστεύει κανείς πραγματικά ότι η διευθύντρια του κυρίου Κατρούγκαλου θα λύσει τα προβλήματα στην αγορά εργασίας" και επειδή μόνο στα σοβαρά δεν μπορεί να πάρει κανείς τέτοιου είδους, ύφους, ήθους και πολιτικού επιπέδου προβληματισμούς από το συγκεκριμένο πρόσωπο, η απάντηση είναι μία: Όσο πιστέψαμε ότι τα παιδιά του πατέρα τους θα έλυναν τα προβλήματα της χώρας επειδή ήταν παιδιά του πατέρα τους και υπουργοποιήθηκαν με μοναδικό κριτήριο το όνομα του πατέρα τους.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ ΤΑΣΟΣ ΠΑΠΠΑΣ

Εξτρεμιστική Δεξιά, Αριστερά, Θυμός και απελπισία

Η νίκη του Τραμπ είναι το τέλος του κόσμου όπως τον ξέραμε; Αυτό φαίνεται να πιστεύει ο εκπρόσωπος Τύπου της Ν.Δ., Γ. Κουμουτσάκος, αν κρίνουμε από το πρώτο και μάλλον εν θερμώ σχόλιο που έκανε για τις αμερικανικές εκλογές, χρησιμοποιώντας στίχους από ένα γνωστό τραγούδι. Μέχρι τώρα πολλοί έχουν προαναγγείλει κάποιο τέλος. Οι ψεκασμένοι, το τέλος της ανθρωπότητας επειδή έχει έρθει ο Σατανάς. Οι πιο σοβαροί, το τέλος του σοσιαλισμού επειδή κατέρρευσε χωρίς ν' ανοίξει μύτη ο υπαρκτός. Άλλοι, το τέλος της Ιστορίας αφού, όπως νομίζουν, ο φιλελευθερισμός επικράτησε οριστικά και αμετάκλητα του ορκισμένου εχθρού του. Οι πρώτοι (οι σαλεμένοι) δεν έχουν πρόβλημα να αλλάξουν τις ημερομηνίες της τελικής πώσης βλέποντας ότι ο Διάβολος καθυστερεί στο ραντεβού. Οι υπόλοιποι διαπιστώνουν έντρομοι ότι ο καπιταλισμός, παρά το γεγονός ότι παίζει μόνος του, δυσκολεύεται να πείσει τους πολίτες ότι μόνον αυτός μπορεί να εξασφαλίσει την ειρήνη και την ευημερία. Ωστόσο, αν ο κόσμος όπως τον ξέραμε τελειώνει, κάποιος πρέπει να ευθύνεται γι' αυτό. Για να κερδίζουν τις ψυχές των ανθρώπων ο δεξιός λαϊκισμός, ο εθνικισμός, η μισαλλοδοξία, ο ρατσισμός και αλλού ο θρησκευτικός φανατισμός, κάτι πρέπει να συμβαίνει. Δεν μπορεί οι Βρετανοί να ψηφίζουν Brexit, οι Αμερικανοί τον Τραμπ, οι Γάλλοι να δίνουν προβάδισμα στη Λεπέν, οι Ιταλοί στον Πέπε Γκρίλο, οι Αυστριακοί στον ακροδεξιό υποψήφιο για την προεδρία, έτσι στα καλά καθούμενα.

Προφανώς δεν τους αρέσει αυτό που ζουν και αποφασίζουν να το αποδοκιμάσουν. Δυστυχώς δεν επιλέγουν την Αριστερά -η οποία βολοδέρνει πολυδιασπασμένη- αλλά τις πιο ακραίες εκδοχές της Δεξιάς και εκείνους που υποδύονται τους Μεσσίες της πολιτικής. Το φαινόμενο το έχουμε ξαναζήσει. Και ο Χίτλερ και ο Μουσολίνι με φιλολαϊκά και αντιουσιμητικά προγράμματα κυριάρχησαν την περίοδο του Μεσοπολέμου. Εκμεταλλεύθηκαν την παταγώδη αποτυχία της φιλελεύθερης αστικής τάξης και τον εμφύλιο της Αριστεράς.

Όσοι, πάντως, αναρωτιούνται πώς δεν κατάφερε ένα καλά εδραιωμένο σύστημα να αποτρέψει την εκλογή Τραμπ, ας ρίξουν μια ματιά στη δημοσκοπήση που έκανε το Ρόιτερ ανήμερα των εκλογών στις ΗΠΑ: Το 75% συμφωνεί ότι η Αμερική χρειάζεται έναν ισχυρό ηγέτη για να πάρει πίσω τη χώρα από τους πλούσιους και τους ισχυρούς [πώς θα το κάνει αυτό ένας πολύ πλούσιος και ισχυρός είναι ένα εύλογο ερώτημα]. Το 72% συμφωνεί ότι η αμερικανική οικονομία είναι στημένη προς όφελος των πλουσίων και των ισχυρών [αυτή η στημένη οικονομία όμως έκανε πλούσιο και ισχυρό τον Τραμπ].

Το 68% συμφωνεί ότι τα παραδοσιακά κόμματα και οι πολιτικοί δεν νοιάζονται για τους ανθρώπους σαν και μένα [στην κατηγορία αυτή ενδεχομένως να ανήκουν και οι οπαδοί του Σάντερς, ο οποίος ήταν η μοναδική ακτίδα φωτός στη μαυρίλα της προεκλογικής περιόδου]. Με λίγα λόγια, έχουμε να κάνουμε και στις ΗΠΑ και σε αρκετές χώρες της Ευρώπης με ψήφο τιμωρίας. Εύκολη και ενστικτώδης μορφή διαμαρτυρίας; Σίγουρα. Ακόμη μια φορά αποδεικνύεται ότι η εξτρεμιστική Δεξιά μπορεί να διαχειριστεί πιο αποτελεσματικά από την Αριστερά τον θυμό και την απελπισία.